

“Al final semblarà que en Franco **va guanyar** les eleccions al 1936”

Brams presenta ‘Energia’, el seu novè disc. Els de Berga tornen amb un treball que pretén infondre ànims i seguir endavant en la revolució social i estatal que clamen des dels seus inicis. Una lluita que, com assegura en aquesta entrevista ‘Titot’, el seu líder, no abandonaran.

La imatge destrallera de Brams els ha perjudicat, i encara ho fa ara, als ulls dels que no han sabut escoltar-los. D’aquells que han volgut jutjar sense conèixer. Els que ho hagin fet, però, saben que les seves lletres parteixen de la reflexió i del coneixement de causa. Un fet poc usual en moltes formacions del nostre país. En aquest nou disc, els de Berga segueixen fidels a la línia que han mantingut des que van començar. Continuen reivindicant i reivindicant-se fent cançons, la majoria, de temàtica social i política. “Les lletres d’amor són complicades de fer si no vols caure en els tòpics, i d’entrada has de deixar de banda un centenar de paraules que sempre es fan servir per parlar-ne. És potser per això que no en fem”, reconeix Francesc Ribera *Titot*, veu i lletrista. El que sí fan és destacar temes peluts amb una ironia socarrant. Potser per això són una formació *non grata* per a molts mitjans. A ningú agrada que li cantin les veritats, i menys amb “energia”.

—Per què han titulat així el disc?

—Volem que fos un disc des d’una òptica positiva, i continuant la línia del *Tot és possible*, que no és el darrer treball sinó l’anterior, en què parlàvem de la materialització dels somnis i assenyalàvem objectius. Volem dir que no només tot és possible, sinó que també hi ha la capacitat de treball per fer-ho i que per posar-ho tot plegat en moviment cal energia.

—És millor donar ànims que queixar-se, com fèieu al darrer disc, *Aldea Global. Thematic Park*?

—Sí, és millor. Quan et passes el dia queixant-te, arriba la nit i estàs fastiguejat. D’altra banda, quan fas una queixa pot ser que estiguis dient coses que la gent ja sap. Infondre ànims és universal i intemporal.

—És necessari animar en aquests moments?

—Sí, mentre les coses segueixin com estan. El tema de la guerra mateix no ha deixat de ser una expressió folklòrica d’una injustícia que s’ha viscut i que encara es viu. A vegades és més tràgica la pau que la guerra perquè hi ha la mateixa fam, les mateixes morts, i tot està silenciada i milions de persones no surten al carrer.

—Per què s’ha donat aquesta reacció de la gent, ara?

—Té a veure amb Seattle, Praga, Barcelona, Gènova. No hi veig cap altre precedent. Això m’ajuda a creure, i no voldria pecar d’ingenu, que hi pot haver un punt d’inflexió en les relacions entre ciutadania i governants. Ara bé, cal mesurar-ho, per no fer-nos falses il·lusions. Com que tampoc no hi ha una lògica, és difícil de dir, perquè fa més de mig any també va haver-hi una guerra a l’Afganistan i tot això que ha passat amb la guerra a l’Iraq no va passar. Els elements eren els mateixos. La voluntat de desgast de l’oposició també... Potser en aquest darrer cas és més

fàcil veure qui ho ha començat. Les cassolades mateix van crear un clima d'eufòria del qual molta gent no participava en molts anys. Els americans segurament ja van imaginar un escenari de mobilitzacions en contra de la guerra. Evidentment, no s'entendria que un govern amb tants estratègies no dissenyés un panorama virtual de reaccions a nivell social pensant que la gent sortiria al carrer. Si ho van tirar endavant és perquè segurament ja pensaven que la reacció els resultaria inofensiva. I com ja s'ha vist...

—La cançó "Ploramiques" té relació amb això...

—Vol desmitificar, per la via del ridícul, la pena que ens volien fer els americans i la solidaritat amb el seu país, que és el més roí dels cinismes. No és la primera vegada que veiem com els botxins es fan la víctima. Aquesta és la mateixa dinàmica prepotent del govern del Partit Popular quan deia que la víctima són ells.

—Un altre tema, "Rojo-separatista", parla dels populars i d'allò que durant vint-i-cinc anys s'ha anomenant la transició. S'acabarà fent, de debò, un dia o altre?

—Molta gent pensa que n'hi va haver. Jo no en puc parlar si no ho plantejo com un tema de futur. Tot va estar molt ben dissenyat. Sembla mentida que només es pogués planificar des de la mort d'en Franco. Si es va dissenyar abans... qui ho va plantejar? Tot plegat és il·lògic. Van jugar amb un element clau i és que molta gent estava cansada. Una bona manera de guanyar és fer veure que el teu enemic no ha perdut. També hi havia bones ofertes de sofàs.

—S'està movent alguna cosa amb els moviments de recuperació de la memòria?

—És que l'oblit que es va imposar és absurd. Els criminals ocupen de nou llocs de poder només perquè ara diuen que s'han fet demòcrates i que constitueixen un partit. És inadmissible. Criminals que continuen al poder, i molts d'altres, fills d'aquests. Fa mesos circulava un acudit refe-

Francesc Ribera, Tifot, en primer terme, és el cantant del grup: "Ens dediquem a infondre moral a la gent perquè diuen que l'única lluita que es perd és la que s'abandona. Mentre hi hagi una esclatxa, es tracta de fer-la gran. Està vist que la gent té energia per canviar les coses, i això s'ha demostrat en les mobilitzacions als Països Catalans."

"D'alguna manera s'ha arribat a un punt en què no els importa que els diguis que són uns franquistes"

rent a això per Internet, i cada vegada que t'arribava hi havia nous noms. Jo també en vaig afegir. D'alguna manera s'ha arribat a un punt en què no els importa que els diguis que són uns franquistes. Al final semblarà que en Franco va guanyar les eleccions al 1936. Però si no ho va fer hi ha un greuge que cal reparar. Si vols desfer-lo, cal posar totes les coses com estaven abans. Per això no hi ha hagut una transició. No pots fer-ho anar bé per garantir una continuïtat civilitzada del mateix. Encara que la dictadura hagués continuat amb un successor, també li hauria calgut una modernització per mantenir les formes a Europa. La situació

potser no seria gaire diferent a la d'ara.

—La revolució a què crida Brams fa mandra a la societat?

—Ens dediquem a infondre moral a la gent perquè diuen que l'única lluita que es perd és la que s'abandona. Mentre hi hagi una esclatxa, es tracta de fer-la gran. Està vist que la gent té energia per canviar les coses, i això s'ha demostrat en les mobilitzacions als Països Catalans.

—Després de nou discos, com veu la trajectòria del grup?

—Quan vam fer el grup era per dir coses. Va semblar-nos que si un tocava la guitarra i l'altre feia una altra cosa, ens en podríem sortir. És el que

"Estar prohibits a molts mitjans de comunicació, no aparèixer en moltes ràdios, no aparèixer gairebé mai a la televisió... ens permet conquerir comarca a comarca amb els directes."

hem estat fent i el que farem. Sempre hem tingut la sensació d'estar creixent una mica. El fet d'estar prohibits a molts mitjans de comuni-

cació, de no aparèixer en moltes ràdios, de no aparèixer gairebé mai a la televisió... ens permet conquerir comarca a comarca amb els directes.

Encara n'hi ha, però, on no hem estat mai. Al Montsià hi anirem per segona vegada. Al Maestrat hem tocat una vegada i hi volem anar més. Al Pallars no hi hem anat mai. És allò de la taca d'oli. Mirat fredament, estem més orgullosos del fet que tot el que hem fet hagi estat amb el boicot efectiu sense agrair res a ningú. D'altra banda, és molt lògic, perquè certs mitjans pertanyen a grups empresarials, i, de fet, nosaltres ens en fotem.

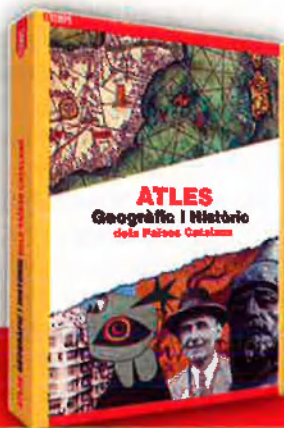
— Ara hi ha hagut canvis a la formació. Això ha d'implicar un nou rumb?

— En Santi Careta ha marxat a tocar jazz, que és el que li agrada. I en David Rossell passa de tocar la trompeta a tocar la guitarra, mentre la trompeta ara és cosa d'en Sergi Baringues. Ens semblava menys traumàtic, perquè en David, la gent ja el coneix. En Santi era un virtuós i a vegades no el podíem seguir...

— L'escriptor Jordi Cussà ha fet la lletra de "La plaça", on també col·labora la Cobla Ciutat de Berga...

— Amb en Jordi ens coneixem de Berga, de treballar amb ell en propostes teatrals i en la traducció del provençal al català de Guillem de Berguedà, que n'hem fet un disc. La cançó està inspirada en la frase de "l'infern és buit, tots els dimonis són aquí", de l'obra *La Tempesta*, de Shakespeare. Ho va relacionar amb la Patum i va fer la lletra per al tirabol "El Patumaire".

Joan Esculies

ATLES

Geogràfic i Històric dels Països Catalans

Les cobertes
es lliuraran al
final de l'obra

A partir del fascicle número 3, publicarem l'Atles Geogràfic i Històric dels Països Catalans amb un paper de major qualitat. A més, els lectors d'EL TEMPS interessats a obtenir els fascicles 1 i 2 en aquest tipus de paper els poden demanar, sense cap càrrec, dirigint-se a les adreces postal, electrònica, telefònica o de fax que indiquem a sota.

D'altra banda, els lectors interessats a tenir les cobertes per a enquadrar els fascicles de l'Atles poden demanar-les, sense cap càrrec, a les mateixes adreces.

• Telefonant al 902 131 025

• Enviant aquest anunci, per correu, amb les dades postals a:

Av. del Baró de Càrcer, 40, 13a
46001 · València

• Enviant-lo per fax amb les dades postals al 963 534 569

• Enviant un missatge electrònic, amb les dades postals, a eltemps@eltemps.net